

Deli proti Moldavsku, rozsudek ze dne 22. 10. 2019 - K rozhodnutí o postihu za pohrdání soudem učiněným stejným soudcem, vůči kterému předcházelo vznesení námítky jeho podjatosti

Stěžovatel: Deli

Žalovaný stát: Moldavsko

Číslo stížnosti: 42010/06

Datum: 22.10.2019

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 1

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: námítka podjatosti, nestranný soud, pohrdání soudem, řádné předvolání k soudu, spravedlivý proces

Český právní řád: čl. 10 odst. 1, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod
§ 14 a násl., § 53 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád
§ 30 odst. 1 a 31, § 66 odst. 1, 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád
§ 336 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 2/2020

Deli proti Moldavsku, rozsudek ze dne 22. 10. 2019

K rozhodnutí o postihu za pohrdání soudem učiněným stejným soudcem, vůči kterému předcházelo vznesení námítky jeho podjatosti

Autorský komentář:

V předkládaném rozhodnutí se ESLP opětovně zabýval otázkou problematiky nestrannosti soudu (soudce). V této souvislosti připomenul dvě roviny posuzování soudcovské nestrannosti, jednak „... subjektivní přístup, který je založen na zjištění osobního přesvědčení nebo zájmu daného soudce v konkrétním případě, jednak objektivní přístup, který určuje, zda soudce nabídl dostatečné záruky, které vylučují jakoukoliv legitimní pochybnost o jeho nestrannosti“.

V posuzovaném případě moldavského soudu konstatoval Soud porušení níže citovaného čl. 6 odst. 1

Úmluvy především v důsledku nemožnosti stěžovatele domáhat se účinným způsobem posouzení otázky nestrannosti soudce na základě jím vznesené námitky. Soudy se touto otázkou ve skutečnosti řádně nezabývaly, a tak z pohledu Soudu při aplikaci čl. 6 odst. 1 Úmluvy nevytvořily dostatečný podklad pro určení, zda ve věci rozhodující soudce byl či nebyl skutečně podjatý, což již z pohledu nezávislého pozorovatele vzbuzuje legitimní obavy ohledně možné zaujatosti.

Soud dále připomenul, že v případech, kdy za pohrdání soudem při jednání soudu tentýž soudce při vznesené námitce podjatosti následně rozhodl tak, že stěžovateli uložil sankci (pokutu), popřípadě rozhodl o jeho trestním stíhání, může tato skutečnost objektivně vyvolat odůvodněné obavy, zda takový postup je v souladu se zásadou, že nikdo by neměl být soudcem ve své vlastní věci. V takovém případě je nezbytné tyto obavy rozptýlit náležitým odůvodněním tohoto postupu, a zvláště pak přezkumný orgán (stížnostní nebo odvolací soud) se nemůže spokojit jen s paušálním odkazem na rozhodnutí soudu prvního stupně.

Na případy pohrdání soudem ve vnitrostátní úpravě v trestním řízení především dopadá ustanovení § 66 odst. 1 trestního řádu, podle něhož může soudce potrestat toho, kdo přes předchozí napomenutí ruší řízení nebo se k soudu chová urážlivě pořádkovou pokutou až do výše 50 000 Kč. Dopustí-li se takového jednání obhájce, předá jej soudce příslušnému orgánu České advokátní komory ke kárnému postihu. Proti těmto rozhodnutím soudce lze podat stížnost s odkladným účinkem (§ 66 odst. 3 trestního řádu).

V této souvislosti může dotčená osoba namítat i podjatost rozhodujícího soudce. Ve vnitrostátní úpravě je pak otázka vyloučení soudce i v těchto případech řešena v § 30 odst. 1 trestního řádu, podle něhož: „Z vykonávání úkonů trestního řízení je vyloučen soudce..., u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, ... nemůže nestranně rozhodovat.“

O vyloučení z těchto důvodů sice rozhodne dotčený soudce, ale proti tomuto rozhodnutí je vždy přípustná stížnost, o níž rozhoduje bezprostředně nadřízený soud (srov. § 31 odst. 1, 3 trestního řádu).

Závažnější případy opakovaného pohrdání soudem lze za splnění dalších zákonných podmínek postihnout jako trestný čin pohrdání soudem podle § 336 trestního zákoníku.

V řízení občanskoprávním pamatuje na případy pohrdání soudem ustanovení § 53 občanského soudního řádu, podle něhož za hrubě urážlivé podání lze uložit pořádkovou pokutu do výše 50 000 Kč. Vyloučení soudců je pak obecně upraveno především v § 14 odst. 1 občanského soudního řádu. Oproti úpravě v trestním řízení občanský soudní řád výslovně zakotvuje, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti spočívající v jeho procesním postupu v projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (§ 14 odst. 4 občanského soudního řádu). Obdobný závěr v trestních věcech však vyplývá z relevantní judikatury trestních soudů a též soudu Ústavního.

Na podkladě předkládaného rozhodnutí lze pro postup českých soudů zdůraznit jejich povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti, jakož i o uložení pořádkové sankce za jednání mající charakter pohrdání soudem.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel zastupoval účastníka (X.) v občanskoprávním řízení před Okresním soudem Ciocana proti jinému účastníkovi (Y.). Jednání se konalo dne 15. 6. 2006 před samosoudcem B. Stěžovatel uvedl, že během jednání vznesl námitky proti soudci B., který vůči X. jednal zastrášujícím způsobem. V reakci na to soudce stěžovateli hrozil vyhozením ze soudu, nebo dokonce uvězněním.

Když stěžovatel údajně v důsledku tohoto chování požádal o vyloučení soudce („rekuzare“), soudce nadiktovat asistentovi následující text, který byl zaznamenán v zápisu z jednání:

„V průběhu jednání byl zástupce žalobce (stěžovatel) upozorněn na nevhodné chování spočívající v neuctivých poznámkách adresovaných zástupci žalovaného M.

Byl opakovaně upozorněn na nevhodné chování spočívající v použití nepřijatelných slov a v nedodržování varování soudce, čímž došlo k narušení pořádku jednání u soudu.

Na základě výše uvedeného soud rozhodl takto:

Podle článku 200/7 správního řádu Moldavské republiky se [stěžovateli] ukládá pokuta ve výši deseti konvenčních jednotek, které představují 200 [moldavských] lei [MDL, což v té době odpovídalo 12 euro] za projev neúcty k soudu narušením pořádku při soudním jednání použitím neakceptovatelných výrazů v soudním řízení, křičením a nedodržováním varování učiněných soudcem.

Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí lze podat k odvolacímu soudu v Kišiněvě do 10 dnů, prostřednictvím Okresního soudu Ciocana.“

Stěžovatel dle svého vyjádření setrval v námitkách vůči soudci, což vedlo k přerušení řízení a předložení věci k rozhodnutí jinému soudci. V žádosti o vyloučení (pozn.: v námitce podjatosti) bylo uvedeno, že poté, co Y. položil X. stejnou otázku pětkrát, X. poznamenal, že na tuto otázku již odpověděl. Soudce pak zvýšeným hlasem trval na tom, aby X. odpověděl na otázku. V reakci na to stěžovatel vznesl námitku proti útokům na klienta. Soudce reagoval, že na X. neútočí, ale stěžovatel byl upozorněn na nevhodné chování před soudem. Poté Y. položil znovu stejnou otázku a soudce vykřikl na X., že neodpověděl. V reakci na to stěžovatel požádal o vyloučení soudce a žádal, aby tato námitka byla uvedena v zápisu z jednání. Soudce poté rozhodl o postihu stěžovatele za pohrdání soudem. Stěžovatel v žádosti, kterou podpořil jeho klient, dodal, že soudce B. vůči oběma z nich projevil neobjektivní a nepřátelský postoj, přičemž upřednostňoval Y.

Dne 15. 6. 2006 byla žádost stěžovatele o vyloučení soudce B. zamítnuta s konstatováním, že uplatňované námitky nezakládají důvodnost vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci podle čl. 50 občanského soudního řádu.

Podle vlády byl stěžovatel po opakovaném nevhodném chování používáním urážlivých výrazů vůči zástupci druhé strany upozorněn soudcem a následně byl postižen za pohrdání soudem, přičemž přijaté rozhodnutí bylo zaznamenáno v zápisu z jednání.

Dne 19. 6. 2006 stěžovatel požádal o kopii zápisu z jednání. Dne 23. 6. 2006 vznesl námitky proti zápisu z jednání k Okresnímu soudu Ciocana. Uvedl, že v zápisu absentuje jakákoliv zmínka o jeho žádosti, aby soudce nekřičel a nezastrašoval jeho klienta, když jeho klient již odpověděl na otázku druhé strany, která byla položena pětkrát za sebou. Namísto toho bylo v zápisu uvedeno, že stěžovatel byl zpočátku upozorněn, což se ale ve skutečnosti nestalo. V zápisu není zaznamenána opakovaná žádost stěžovatele o vyloučení soudce v důsledku jeho dalšího zastrašování klienta stěžovatele, jakož ani následné hrozby prezentované soudcem k stěžovateli. Nakonec namítal, že rozhodnutí o uložení pokuty, jak je uvedeno v zápisu, nebylo nikdy veřejně vyhlášeno, jen jednoduše nadiktováno soudnímu asistentovi jako reakce na jeho legitimní stížnost. Klient stěžovatele verifikoval tyto námitky svým podpisem.

Stěžovatel prohlásil, že na tyto námitky nikdy nedostal odpověď, jakož ani žádné soudní rozhodnutí.

Dne 23. 6. 2006 podal stěžovatel kasační stížnost u Okresního soudu Ciocana, který ji zaslal odvolacímu soudu v Kišiněvě. Podle stěžovatele soud v rozporu se zákonem nepřipojil jeho námitky k

zápisu. V kasační stížnosti stěžovatel poznamenal, že neobdržel kopii rozhodnutí, kterým byl sankcionován dne 15. 6. 2006. Mimo jiné uvedl, že toto rozhodnutí porušuje ustanovení čl. 265 zákona o správních deliktech a čl. 6 Úmluvy.

Odvolací soud v Kišiněvě dne 6. 7. 2006 zamítl kasační stížnost stěžovatele. V rozsudku soud zopakoval obsah rozhodnutí soudu nižšího stupně a poznamenal, že stěžovatel byl k jednání předvolán. Bez uvedení dalších podrobností soud potvrdil rozhodnutí soudu nižšího stupně. Toto rozhodnutí bylo konečné.

V průběhu občanskoprávního řízení mezi X. a Y., ve kterém stěžovatel zastupoval X. před Okresním soudem Ciocana, účastníci dne 11. 10. 2006 uzavřeli dohodu o urovnání sporu, kterou soud potvrdil dne 25. 12. 2006.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

1. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ÚMLUVY

2. Stěžovatel namítal porušení čl. 6 Úmluvy, jelikož soudce, který ho odsoudil, nebyl nestranný. Dále namítal, že odvolací soud v Kišiněvě ho řádně nepředvolal a ani řádně neodůvodnil své rozhodnutí. Relevantní část čl. 6 odst. 1 Úmluvy zní takto:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

1. K věci samé

2. Námitka nestrannosti

3. b) posouzení Soudu

4. Soud připomíná, že v demokratické společnosti má důvěra veřejnosti k soudu zásadní význam, a to zejména v oblasti trestního řízení (viz Kyprianou proti Kypru, č. 73797/01, § 118, ECHR 2005-XIII). Za tímto účelem čl. 6 Úmluvy vyžaduje nestrannost soudu. Soud rozlišuje mezi subjektivním přístupem, který představuje snahu o zjištění osobního přesvědčení nebo zájmu daného soudce v konkrétním případě, a objektivním přístupem, který určuje, zda nabídl dostatečné záruky, které vylučují jakoukoliv legitimní pochybnost o jeho nestrannosti (viz Grieves proti Spojenému království, č. 57067/00, § 69, ECHR 2003-XII; Kyprianou, cit. výše, § 118; Morice proti Francii, č. 29369/10, § 73, ECHR 2015; Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku, č. 55391/13 a 2 další, rozsudek ze dne 6. 11. 2018, § 145).

5. V této souvislosti může mít dokonce i vystupování v daném případě určitý význam, neboť „nestačí jenom dosažení spravedlnosti, musí být dosažena viditelně“ (viz De Cubber proti Belgii, č. 9186/80, rozsudek ze dne 26. 10. 1984, § 26, a Ramos Nunes de Carvalho e Sá, citováno výše, § 147). Jakýkoli soudce, u kterého existuje legitimní důvod k nestrannosti, se proto musí vyloučit (viz Castillo Algar proti Španělsku, č. 28194/95, rozsudek ze dne 28. 10. 1998, § 45, a Micallef proti Maltě, č. 17056/06, rozsudek ze dne 15. 10. 2009, § 98).

6. V projednávaném případě Soud konstatuje, že stěžovatel tvrdil, že soudce B. nebyl nestranný, jak ze subjektivního (jakožto účastník sporu se stěžovatelem), tak z objektivního hlediska (ve světle jeho role osoby, která vznáší obvinění a jako soudce rozhoduje o výsledku těchto obvinění).

(i) Subjektivní nestrannost

38. Projednávaná věc se týká pohrdání soudem, což mělo být učiněno vůči soudci B., který byl přímo kritizován za způsoby, jakými vedl řízení (viz Kyprianou, cit. výše, § 127). Soud proto přezkoumá stížnost stěžovatele na základě testu subjektivní nestrannosti (viz bod 36 výše). V

tomto ohledu Soud bere v úvahu skutečnost, že stěžovateli nebyla uložena pokuta na základě čl. 196 občanského soudního řádu za porušení pořádku během soudního jednání, ale spíše podle čl. 200 zákona o správních deliktech za pohrdání soudem, který umožňuje správní potrestání odnětím svobody až na 15 dnů.

39. Pokud jde o údajný nedostatek subjektivní nestrannosti, je nutno poznamenat, že spis neobsahuje nic, co by přímo podporovalo tvrzení stěžovatele. Rozhodnutí o jeho odsouzení a zápis z jednání, během kterého bylo toto rozhodnutí přijato, neodrážejí žádnou osobní zaujatost soudce B. Rovněž zůstalo osamoceno tvrzení stěžovatele, že soudce nařídil soudnímu asistentovi, aby v zápisu a rozhodnutí nezaznamenal spor mezi ním a stěžovatelem, a dále konstatoval, že stěžovatel urazil přítomného zástupce druhé strany.
40. Vnitrostátní právo umožnilo stěžovateli několik způsobů, jak vznést námitku podjatosti soudce B.: uplatněním výhrady k jeho osobě, formulováním a podáním námitek proti zápisu z jednání a vznesením námítky v rámci kasační stížnosti proti rozhodnutí o uložení sankce. Stěžovatel použil všechny tyto prostředky. I přes konkrétní obvinění se však zdá, že žádný z vnitrostátních soudů tyto argumenty nepřezkoumal, případně na ně reagoval jinak, a to tím, že je odmítl jako celek. Takovýto postup zejména dokládá zamítnutí stěžovatelovy námítky podjatosti soudce B., ve kterém jiný soudce uzavřel, že uplatněné důvody nespadají pod kritéria vymezená v čl. 50 občanského soudního řádu. Tento závěr je přitom dle Soudu obtížně podřaditelný pod odst. 1 písm. g) uvedeného článku, který výslovně stanoví, že soudce bude vyloučen, pokud „existují jiné okolnosti, které vzbuzují pochybnosti o jeho objektivitě a nestrannosti“. Rozhodnutí neobsahovalo žádné vyjádření, případně fakta, kterými by byl vyvrácen popis události stěžovatelem, ani žádné odůvodnění k stěžovatelem vzneseným obviněním ze zaujatosti soudce B.
41. Navíc, poté co soudce B. údajně nevydal odůvodněné rozhodnutí v reakci na námitku stěžovatele proti zápisu z jednání, přestože byl tak podle čl. 276 občanského soudního řádu povinen učinit, se odvolací soud v Kišiněvě vůbec nevyjádřil k žádosti o vyloučení soudce (námitce podjatosti), k námitkám nebo k jakémukoli rozhodnutí, které přijal soudce B., v pouhém domnění, že rozhodnutí vůči vzneseným námitkám bylo vydáno. Odvolací soud v jediné větě shrnul rozhodnutí soudu prvního stupně, přičemž konstatoval, že stěžovatel byl k jednání předvolán. Rozhodnutí potvrdil, aniž by uvedl jakékoli další podrobnosti týkající se údajné podjatosti soudce B.
42. Soud dospěl k závěru, že ze všech možností, kterými je umožněno konkrétní osobě domáhat se nestrannosti soudce vystupujícího v jejím případě, v předmětné věci žádná z těchto možností ve skutečnosti nefungovala, jelikož ani jeden ze soudů nepřistoupil k jejich skutečnému přezkumu. Přestože toto znemožňuje jednoznačně určit, zda byl soudce B. skutečně podjatý, z pohledu nezávislého pozorovatele vzbuzuje tato situace legitimní obavy ohledně možné zaujatosti. Skutečnost, že stěžovatel a jeho klient učinili tato obvinění během slyšení u soudu výhradou k soudci a nikoli jako dodatečnou námitku, dodává této stížnosti další důvěryhodnost.

(ii) Objektivní nestrannost

43. Soud zkoumal otázku dodržování zásady nestrannosti v řadě případů pohrdání soudem při jednání, ve kterých tentýž soudce následně rozhodl o stíhání, přičemž zkoušel vyvolat problémy z jednání stěžovatele, uznal ho vinným a uložil sankci. Soud zdůraznil, že v takovýchto případech záměna rolí mezi stěžovatelem, svědkem, státním zástupcem a soudcem by mohla očividně vyvolat objektivně odůvodněné obavy ohledně souladu řízení s dlouhodobě uznávanou zásadou, že nikdo by neměl být soudcem ve své vlastní kauze, což v důsledku vede k nestrannosti soudce (viz Demicoli proti Maltě, č. 13057/87, rozsudek ze dne 27. 8. 1991, § 41-42; Kyprianou, cit. výše, § 126-128; a Mikhaylova proti Ukrajině, č. 10644/08, rozsudek ze dne 6. 3. 2018, § 58-60).
44. V projednávaném případě stěžovatel namítal, že soudce B. nemohl být nestranný, když proti

němu vznesl obvinění a současně o nich rozhodl. Vláda argumentovala, že toto je v souladu s čl. 209 zákona o správních deliktech.

45. Soud poznamenává, že v řízení proti stěžovateli neměl nikdo procesní roli žalobce. Za těchto okolností soudce B. neměl jinou možnost než převzít úkol přednést – a co je důležitější, nést břemeno podpory – obvinění během jednání. Skutečnost, že věc byla následně přezkoumána odvolacím soudem v Kišiněvě, neposkytla nápravu chybějící nestrannosti soudu, který stěžovatele odsoudil. Tento soud nevyvrátil přesvědčení stěžovatele, že Okresní soud Ciocana nebyl nestranný, jelikož rozhodnutí potvrdil bez uvedení důvodu.

(iii) Závěr k nestrannosti

46. Vzhledem k nikoliv zcela neopodstatněným pochybnostem, které mohl mít stěžovatel ohledně subjektivní nestrannosti soudce B. a procesních nedostatků, které vedly k neexistenci objektivní nestrannosti ze strany Okresního soudu Ciocana v projednávané věci, Soud dospěl k závěru, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy z hlediska požadavku nestrannosti.

47. Stížnosti týkající se spravedlivosti řízení před odvolacím soudem v Kišiněvě

48. Stěžovatel dále pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy namítal, že nebyl řádně předvolán k odvolacímu soudu v Kišiněvě k jednání dne 6. 7. 2006 a že soud dostatečně neodůvodnil rozhodnutí.

49. Vláda předložila kopii rejstříku odchozích zpráv Okresního soudu Ciocana, který naznačoval, že stěžovatel byl předvolán k jednání před odvolacím soudem v Kišiněvě dopisem zasláným dne 27. 6. 2006. Navíc tím, že nepodal odvolání proti rozhodnutí soudu, kterým bylo potvrzeno urovnání věci, bylo zdůrazněno, že on sám neshledal řízení za nespravedlivé. Vláda rovněž poznamenala, že podle čl. 282/7 zákona o správních deliktech byl odvolací soud schopen přijmout rozhodnutí ve formě usnesení a nebyl povinen uvádět další důvody.

50. Soud poznamenává, že odvolání podané stěžovatelem se týkalo jeho odsouzení za pohrdání soudem na základě jeho údajného chování během soudního jednání. Domníval se, že povaha deliktu, za který byl odsouzen, a obvinění vznesená proti soudci B. vyžadovaly, aby ho odvolací soud vyslechl osobně (viz, mutatis mutandis, Russu proti Moldavsku, č. 7413/05, rozsudek ze dne 13. 11. 2008, § 27).

51. Soud již přezkoumal podobné stížnosti týkající se údajného selhání v předvolání stěžovatelů k slyšení v předchozích věcech týkajících se Moldavské republiky (viz například výše uvedený rozsudek Russu, § 19–28; Godorozea proti Moldavsku, č. 17023/05, rozsudek ze dne 6. 10. 2009, § 31; a Rassohin proti Moldavsku, č. 11373/05, rozsudek ze dne 18. 10. 2011, § 34). Ve všech těchto věcech bylo s odkazem na výklad vnitrostátního práva učiněný plénem Nejvyššího soudu Moldavské republiky (viz Godorozea, cit. výše, § 24) konstatováno, že „v praxi vnitrostátní soudy neakceptují jako dostatečný důkaz zaslání dopisu soudem a vyžadují důkaz o doručení“.

52. V projednávaném případě vláda tvrdila, že stěžovateli bylo zasláno předvolání, což potvrzuje výpis ze soudního rejstříku. Stěžovatel zpochybnil, že by takové předvolání obdržel. Soud uvedl, že stejně jako v případech uvedených v předchozím bodě, ze spisu není prokázáno, že stěžovatel skutečně obdržel předvolání, jak vyžaduje vnitrostátní judikatura. Soud proto neshledává žádný důvod k tomu, aby dospěl k jinému závěru, než jaký byl učiněn ve výše uvedených případech. V této souvislosti Soud ze stejných důvodů odmítá argument vlády, podle kterého by nepodání odvolání ze strany stěžovatele vůči rozhodnutí o schválení urovnání ze dne 25. 12. 2006, mělo odrážet jeho názor, že řízení bylo spravedlivé.

53. V důsledku toho došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, jelikož stěžovatel nebyl řádně předvolán k jednání před odvolacím soudem v Kišiněvě konaném dne 6. 7. 2006.

54. S ohledem na zjištění týkající se nestrannosti okresního soudu Ciocana (viz bod 46 výše), včetně nedostatečného odůvodnění odvolacího soudu v Kišiněvě ve vztahu ke stížnosti stěžovatele k podjatosti soudce B., má Soud za to, že námitka, že vnitrostátní soudy neposkytly dostatečné důvody k jeho odsouzení, nezakládá samostatný problém.

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

1. Prohlašuje, stížnost pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy za přijatelnou a ve zbývající části za nepřijatelnou;
2. Rozhoduje, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy z důvodu chybějící nestrannosti Okresního soudu Ciocana;
3. Rozhoduje, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy v důsledku absence řádného předvolání k slyšení před odvolacím soudem v Kišiněvě.

(Zpracovali JUDr. Antonín Drašík a JUDr. Adrian Matúš)